

Grian A. Cutanda

DE HOVENIER

Een reis door de Hof van het Leven

Vertaald door Dick de Groot

Geïllustreerd door Annick Gaarhuis

© 2007 Grian A. Cutanda

© 2025 Nederlandse vertaling, uitgeverij Samsara,
Amsterdam

© 2025 Illustraties Annick Gaarhuis

Oorspronkelijke titel *El Jardinero*

Vertaald uit het Spaans door Dick de Groot

Redactie door Nathalie Bierhuizen, gevoelvoorverhalen.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Erik Thé, erikthedesign.com

ISBN 978 94 93394 44 5

NUR 370/730

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd zonder
uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van uitgeverij
Samsara, Amsterdam.

www.samsarabooks.com

Inhoudsopgave

1	De hovenier	9
2	De Levensgeest	11
3	Als de bladeren vallen	13
4	Het onkruid	17
5	De mooiste bloem	19
6	Over de liefde van bomen	21
7	Het mysterie van het leven	23
8	De diadeem	25
9	De monnik	28
10	De kleine plant	29
11	Liefdeslied	32
12	Het feest	37
13	De transformatie	39
14	De Bron der Blikken	43
15	Het beste van het leven	46
16	De vreemde blik	48
17	De schat	50
18	De Geest van de Wind	55
19	De twee maskers	57
20	De spiegel	60
21	Onzekerheid	61
22	De guirlande	62
23	De oude olijfboom	65
24	Over de liefde van echtgenoten	66
25	Het geluk	70
26	De trieste fee	73
27	De stilte	77
28	De witte vlakte	78
29	Gezegend	80

30	De meester	81
31	Onder maanlicht	83
32	De onveranderlijke volmaaktheid	86
33	Een onweerstaanbaar verlangen	89
34	Als de vrucht rijp is.	91
35	De verveelde schaduw.	93
36	De oogst	94
37	Ochtendglören.	96
38	De nachtegaal	97
39	Leven.	101
40	Gebrek aan samenhang.	102
41	De populier en de eik.	105
42	Herinneringen	109
43	De wijsheid van de bomen	113
44	Het woud.	114
45	De andere Levensgeest	116
46	Het kortste pad	118
47	De jacht.	120
48	Het teken.	122
49	De taal van het Leven	124
50	De pijnboom op de klif	127
51	Kinderen van het leven	129
52	De liefde van een moeder	132
53	De schat van het aardmannetje.	133
54	Waardering	135
55	Als een kind	136
56	Het visioen	139
57	De poorten van het mysterie.	140
58	De stranden van de eeuwigheid	141
59	Het uur van vertrek.	144
60	Afscheid van de hof	147
61	Naar de verre horizon	149

De hovenier

Opeens was hij er, zoals rode klaprozen verschijnen in de lente. Hij kwam op leren sandalen en met een lange eikenhouten staf.

Op zoek naar een flink stuk grond dat iemand hem wilde verkopen, dwaalde hij over de pleinen en de markt. En toen, net buiten het dorp, in een dal met een tinkelende stroom waar het gouden zonlicht vanaf spatte, vond hij wat hij zocht.

Hij bouwde er een hut. Met daaromheen een uitgestrekte hof die ruimte bood voor de sporen van de wind. Met plekken omzoomd door klimop, clematis, passiebloemen en kamperfoelie; en velden bezaaid met lelies, viooltjes, irissen en anemoontjes.

Hij zat bij de poort van zijn hof om iedereen die kwam genieten welkom te heten.

‘In deze Hof van het Leven is vrije natuur er voor iedereen die op zoek is naar schoonheid en vrede,’ zei hij. ‘Voor hen zal de poort altijd openstaan.’

In het dorp werd hij daarom ‘de hovenier’ genoemd. Hij genoot van de planten en de bomen, de bijen en de vlinders, de feeën en de elfen, de vogels en de vossen. En van de mensen met aandacht voor de harmonie van het leven.

Houtduiven en eekhoorns nestelden zich in de bomen, feeën en elfen zochten beschutting tussen de planten. En te midden van de bloemen vonden de mensen rust voor hun hart.

De Levensgeest

Het wekt geen verbazing dat de hovenier een beetje wonderlijk overkwam op zijn burens. Bijna elke dag zagen ze hem praten met de planten, die hij zachtjes aanraakte en liefdevol bekeek. Wat de mensen nog vreemder vonden was dat hij geen geld voor zijn hof vroeg.

‘Waarom streel je je planten en praat je ertegen, terwijl ze je hand niet voelen of kunnen horen wat je zegt?’ vroeg een van hen op een gegeven moment.

‘En hoe weet jij dat ze me niet voelen of horen?’ antwoordde de hovenier.

Zijn buurman reageerde verbaasd.

‘Man, iedereen weet toch dat planten niet in staat zijn...’

‘De meeste mensen zien of horen de Levensgeest niet,’ viel de hovenier hem in de rede, ‘maar dat betekent niet dat de Levensgeest niet tot ons spreekt of voor ons zorgt.’

De buurman merkte dat hij in de war raakte. Een beetje geïrriteerd stelde hij opnieuw een vraag:

‘En hoe weet jij dan dat de Levensgeest bestaat? Die heb ik nog nooit gezien of gehoord. Die zorg waar jij het over hebt is me trouwens nooit opgevallen.’

De hovenier boog het hoofd en zweeg. Net toen de buurman dacht dat hij geen antwoord meer zou krijgen, keek de hovenier hem vriendelijk aan en zei:

‘Op maanverlichte nachten besef je pas dat er krekels zijn als ze stoppen met tsjirpen. Door het vallen van de stilte merk je dat ze je door hun voortdurende geluid niet waren opgevallen. De Levensgeest is nooit gestopt met zingen. Hij is nooit gestopt tegen ons te praten en voor ons te zorgen. Misschien merken de meeste mensen zijn aanwezigheid niet op, maar als hij zou stoppen met spreken en zorgen, zou het volgende moment te laat zijn om te beseffen dat hij er altijd was.’

En glimlachend voegde hij eraan toe:

‘Maar maak je geen zorgen, de Levensgeest zal nooit ophouden met zingen.’

‘Dus dan kunnen we onszelf er nooit van overtuigen dat de Levensgeest bestaat?’ antwoordde de buurman met een triomfantelijke blik.

De hovenier begon te lachen, legde zijn hand op de schouder van zijn buurman en zei:

‘Net zoals het gebeurt met de krekels: als je stilte in je binnenste toelaat, zullen in die stilte de liederen van de Levensgeest opklinken.’

Als de bladeren vallen

‘Boswachter!’ riep het meisje, toen de hovenier door het hek kwam aanlopen. ‘Waarom verliezen sommige bomen hun bladerdak in de herfst, terwijl andere het hele jaar dezelfde bladeren houden?’

‘Je wast je gezicht elke ochtend in de Bron der Blikken, is het niet?’

Het meisje keek hem verwonderd aan.

‘Het water waarmee je je ’s ochtends wast, is elke dag anders, maar de bron ziet er elke dag hetzelfde uit,’ probeerde de hovenier te verduidelijken.

‘Ik begrijp het niet, meneer.’

‘Zeg maar hovenier, hoor,’ antwoordde de man. Hij liep naar haar toe en wees naar de bomen verderop.

‘Kijk,’ zei hij, ‘soms is de werkelijkheid anders dan je denkt. Er is namelijk geen boom die geen blad verliest. Sommige bomen laten voor iedere winterslaap hun bladeren vallen. Maar andere bomen doen dat het hele jaar door beetje bij beetje en krijgen dan meteen nieuwe bladeren. Daarom denk je dat ze hun groene bladerdak niet verliezen.’

‘Maar zou het niet makkelijker zijn om altijd dezelfde bladeren te hebben? Anders moeten ze elke keer vervangen worden,’ meende het meisje, terwijl ze naar een eikenboom naast haar keek.

‘Draag jij ’s zomers andere kleren dan ’s winters?’

‘Ja, dat vind ik leuk. In de lente kopen we nieuwe kleren. Dan zie ik er weer mooi uit. Mijn winterkleren heb ik dan niet meer nodig, doordat het warmer wordt.’

Het meisje lachte vrolijk.

‘Bomen die hun blad verliezen in de herfst, trekken in de lente ook nieuwe kleren aan. En als een jurk oud wordt, wat doet je moeder er dan mee?’ vroeg de hovenier.

‘Die gooit ze bij de vodden of ze gebruikt stukjes stof om er een lappendeken voor mijn bed van te maken.’

‘Grappig dat je dit vertelt. Bij bomen zit het zo: de oude bladeren vormen een lappendeken op de grond, waaruit later alle bomen en planten voedsel zullen halen voor nieuwe bladeren en om te groeien.’

Een blik vol verbazing verscheen op het gezicht van het meisje.

‘Oh, wat slim van de bomen, hovenier!’ zei ze, terwijl ze met nieuwe ogen naar de eik opkeek.

‘Dat vind ik ook, mijn kind. De bomen hebben ons niet nodig, want ze regelen dat allemaal zelf. Ik hoef alleen maar te letten

op ongewenste indringers, die de natuur uit evenwicht brengen.'

Het meisje knikte. Ze begreep wat hij zei.

'Wat mooi dat je bomen slim vindt,' ging hij verder. 'Wees net zo wijs als de bomen. Wanneer het leven je vraagt om de oude bladeren uit je hoofd en hart los te laten, aarzel dan niet, zodat je ziel zich iedere lente in nieuwe kleren kan tooien.'

